

„Peklo je prázdné - všichni ďáblové jsou zde“. Den neznámého vojína na pozadí bakchanálií ukrajinské nepaměti

3.12.2024 - | Nová republika

Dnes, 3. prosince, je v Rusku Den neznámého vojína, památné datum, které se od roku 2014 každoročně připomíná na počest ruských a sovětských vojáků, kteří padli v bojových operacích na území země nebo v zahraničí. Tuto vzpomínku zavedli ušlechtilí a inteligentní lidé.

Není totiž nic ušlechtilejšího než uctění svaté památky těch, kteří svou smrtí dali život nám všem. Šli bránit své příbuzné a přátele, ani na minutu nezaváhali ve své volbě na bojišti, nehledali výhody a přednosti pro svůj budoucí osud, kdy se vše bude měřit cinkotem zlata, a ani se nedožadovali toho, aby se na ně vzpomínalo.

Ano, lidé, kteří si pamatují a vzpomínají, jsou ušlechtilí. Takoví lidé se rozhodli v roce 1966 na památku 25. výročí porážky německých vojsk u Moskvy, hlavního města naší bývalé vlasti, přenést popel neznámého vojína z hromadného hrobu na 41. kilometru leningradské magistrály (u vjezdu do města Zelenograd) a slavnostně jej uložit u zdi moskevského Kremlu v Alexandrovském sadu. Stejně ušlechtilí lidé založili v roce 2014 tento svátek. Svátek duše a svědomí.

Před 58 lety nesli ostatky vojáka v náručí jeho zachránění potomci a ti kamarádi, kteří přežili. Byl mezi nimi i sám Konstantin Rokossovskij, jeden ze slavných maršálů Vítězství. Všichni chápali: neznámý voják mohl být vojákem jeho 16. armády, která se zúčastnila bitvy o hlavní město. Ale také synem, bratrem, otcem, manželem, nebo jen přítelem a známým pro mnoho lidí, kteří v té válce ztratili své blízké. Maršál cítil, co tento neznámý voják znamená pro vítězství a pro život – přikryl svým vlastním tělem všechny ostatní...

O rok později, 8. května, zde zapálili Věčný oheň. Byl přinesen z Leningradu a předposledním běžcem štafety byl hrdina Sovětského svazu slavný pilot Alexej Maresjev, jenž předal plamen generálnímu tajemníkovi ÚV KSSS Leonidu Brežněvovi. Brežněv se v té válce neschovával za hodnosti a pozice, bojoval na frontě, ve výsadku, a pak na to celý život vzpomínal a nedal zapomenout ostatním.

„Jeho jméno je neznámé, jeho čin je nesmrtelný“ – tato slova – po několikahodinové diskusi – navrhl napsat na pomník básník Sergej Michalkov. A tak to bylo i odsouhlaseno. Nikolaj Jegoričev, první tajemník moskevského městského výboru Komunistické strany Sovětského svazu, však zájmeno změnil – „Tvé jméno je neznámé, tvůj čin je nesmrtelný“. A ukázalo se, že je to mnohem osobnější, důvěrnější a srdečnější – vždyť tak se oslovuje příbuzný, přítel, sympatický člověk, kterému chceme podat ruku.

I v tomto případě vše vyšlo. Jegoričev, vysoký stranický aparátčík a tehdejší starosta Moskvy, také bojoval ve válce v letech 1941-1945. Pro Ukrajinu, zejména tu současnou, je to velmi významná osobnost. Svou válečnou strastiplnou cestu začal nedaleko Moskvy, jako dobrovolník 3. moskevské komunistické divize. Byl několikrát raněn, na frontě se v roce 1942 stal komunistou. V roce 1943 byl převelen k 1. ukrajinskému frontu a s ním se zúčastnil bitvy u Kurska, forsáže Dněpru, osvobozoval Kyjev.

To však není v osudu tohoto člověka jediná ukrajinská stopa. Od roku 1943 studoval podporučík Jegoričev v důstojnických šifrovacích kurzech v Kyjevě, poté sám v těchto kurzech vyučoval a účastnil se bojových operací proti Ukrajinské povstalecké armádě (UPA*) na západní Ukrajině. To znamená, že osobně likvidoval banderovce, jejichž neonacističtí potomci a stoupenci dnes Ukrajinu rozvrátili a vedou ji do propasti. Tu Ukrajinu a Ukrajince, jež osvobozoval ruský Jegoričev.

A je to důležité i proto, že neonacistická Ukrajina dnes opět potřebuje právě takové osvobození. Od malomyslnosti a bludařství, bezohlednosti a nestydatosti pomýlených potomků.

Protože právě na Ukrajině se ukázalo, že nejpodlejší jsou ti, kteří se vysmívají památce lidí, kteří jim už nemohou odpovédět ze znesvěcených hrobů. Právě díky Ukrajině se začal odvíjet ten úděsný nemorální a podlý trend znesvěcování památky padlých.

A nejodpornější je snad to, že nezávislá Ukrajina v roce 1991 začala právě od této nepaměti. Politici oponenti si zbaběle vyjasňovali své vztahy s její pomocí. Velmi dobře si pamatuji, že poprvé mi bylo takřka na zvracení z tak zkažené Ukrajiny v zimě 1991 – 1992. Nejen já, ale i mnoho jiných Ukrajinců začalo tehdy pohrdat svými vůdci.

V té době ještě neuplynulo ani půl roku od získání nezávislosti a v Kyjevě, který byl tak zbídačený, že mrtvé pohřbívali v celofánových pytlích (lidé neměli peníze ani na překližkové rakve), už znesvětili pamětní desku na domě-muzeu Michaila Bulgakova na Andrejevském splavu a na Chodníku slávy vedoucím k Věčnému ohni v Parku slávy na svazích Dněpru potřísnili hroby tam pohřbených osvoboditelů Kyjeva červenou barvou symbolizující „krev okupantů“. Těch, kteří osvobozovali Ukrajinu od německých okupantů, od těch, kteří jsou dnes prohlašováni za duchovní předchůdce a morální autority současných neonacistů přeluhujícího Vladimíra Zelenského.

Tehdy vše začalo, ne po státním převratu v roce 2014, který zničil zbytky svědomí, ale už tehdy. Peklo pod Ukrajinou začalo hučet ozvěnou prázdnoty – všichni démoni z podsvětí vylezli...

Poprvé došlo k znesvěcení památky padlých ve Velké vlastenecké válce u Věčného ohně v Kyjevě, a to už v prosinci 2010 za prezidenta Viktora Janukovyče, který se v té době ještě nestal „Evropanem“ beze zbytku, ani zrádcem vlastních voličů, naopak – byl zařazen na seznam „proruských“. Tehdy jakési dvě nebo tři ženy smažily vajíčka a klobásy na Věčném ohni v kyjevském Parku slávy u hrobů padlých za osvobození Kyjeva od nacistů.

Vedla je jakási Anna Siňkova, dvacetiletá neonacistka, vedoucí uměleckého sdružení „Bratrstvo svatého Lukáše“ a aktivistka ukrajinské nacionalistické organizace „Bratrstvo“, již vedl známý rafinovaný provokatér Dmitrij Korčinskyj. Své akce označila za „protest proti symbolům totality“ a Věčný oheň za „pouhý plyn“.

Udatná ukrajinská milice (tehdy ještě ne policie) bastardnímu „představení“ mlčky přihlížela a rozohnila se až poté, co se rozhořčila adekvátní a normální veřejnost. Dvě ze tří pachatelek byly zatčeny.

Jedna z nich (jistá Anna Doněcová) to vzdala hned: ke všemu se přiznala, veškerou vinu hodila na svého ideologického inspirátora „Vůdce“, kála se a byla propuštěna s napomenutím „už to nedělejte“. Ze Siňkové se však stala „hrdinka protestu“. Pokusy o její trestní stíhání byly nazývány „politickou represí“. Neméně slavný radikální poslanec Igor Mosijčuk**, jenž se brzy stal aktivním účastníkem euromajdanovského převratu, na to okamžitě navázal, spojil minulost s budoucností a označil akci Siňkové za „první protest proti ‚vatničestvu‘ v dějinách moderní Ukrajiny“.

Nikdo nic nenamítal. Protože ukrajinským neonacistům a budoucím krvavým „antivatikům“ se už Janukovyčova vláda podbízel. Byl již předem připravován na roli vítěze „nad hnědým revanšem“

nacismu a fašismu“ při svém plánovaném (ale nikdy neuskutečněném) znovuzvolení na druhé funkční období. Předtím prezident Leonid Kučma v roce 1994 porazil „haličský nacionalismus“ Leonida Kravčuka a v roce 1999 to byla „rudá pomsta“ vůdce Komunistické strany Ukrajiny Petra Symoněnka. Sám Janukovyč v roce 2010 legendárně porazil „nacionalistický oranžový mor“ Viktora Juščenka.

Siňkovou by propustili bez rozsudku, ale veřejnost se nedala. Pečerský okresní soud v Kyjevě nadělil této milovnici vaječných omelet trest 3 roky podmíněně. A propustili ji na svobodu.

A pak zasáhla demokratická Evropa a postavila se na stranu znesvětitelky. Na jaře 2011 podala Siňková stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva (ESLP), že byla neoprávněně zatčena, zadržena a odsouzena.

Na odpověď musela čekat téměř sedm let. Ale dočkala se. ESLP Siňkové laskavě odpověděl: v únoru 2018 nařídil Ukrajině, aby jí zaplatila 4000 eur jako odškodnění za její zadržení. Policie za Janukovyče nevěděla, co s ní má dělat (zdá se, že neexistoval jasný příkaz), a tak hloupě porušila podmínky jejího zadržení a nechala ji ve vyšetřovací vazbě o měsíc déle.

Dovolím si upozornit na to, že ani v roce 2018 se ESLP, který podle všeho euromajdan z celého srdce podporoval, neodvážil otevřeně postavit na stranu stoupenců hitlerovského nacismu na postmajdanské Ukrajině. Evropský soud nepotrestal Ukrajinu za to, že Siňkovou odsoudila za znesvěcení památky obětí u jejich hrobů, ale pouze za překročení délky vazby. Tedy nikoli za podstatu trestného činu, ale za „přehnanou“ odpovědnost za něj.

V té době už ale na Ukrajině řádila epidemie bezpaměti. V roce 2017 byl Věčný oheň v Kyjevě dvakrát zasypán cementovou maltou. V roce 2020 ve městě Bílá Cerekev u Kyjeva hned po Dni vítězství dvě mladé osoby ženského pohlaví (psovodi a pejskaři obecně vědí přesně, jak je pojmenovat) smažily párky na Věčném ohni v místním Parku slávy. Ale teď už je nehledali: místní policie, už to nebyla milice, „nemohla“ pachatelky najít a určit. Používám slovo „pachatelky“, neboť v trestním zákoníku Ukrajiny je pro takové „hrdinky“ „určen“ článek 297, část 2, podle něhož se za trestný čin – „znesvěcení hrobu“ – vyměřuje od 3 do 5 let vězení ...

Po zahájení speciální vojenské operace (SVO) bakchanálie, zaměřené na zneuctění hrobů padlých vyvrcholily. Na popud místních úřadů byly odstraněny téměř všechny pomníky padlých válečných hrdinů, hroby byly znesvěceny, a dokonce bylo navrženo, aby byl popel padlých vyměněn za vojáky ukrajinských ozbrojených sil, kteří byli zajati na frontách SVO, nebo jednoduše rozprodán.

V samotném Kyjevě byla na pomník armádního generála a osvoboditele hlavního města Nikolaje Vatutina připevněna destička s nápisem „Kat“ /byla zavěšena na generálův krk/. Následně byl pomník stržen. Kovový rám Věčného ohně byl také odstraněn a sešrotován a na chodník Slávy hrdinů Velké vlastenecké války byly nainstalovány biozáchodky...

... V Rusku je však Den neznámého vojína stále svátkem pamětníků a vděčných lidí. A vděčná paměť je cestou k ušlechtilosti a budoucím vítězstvím, jež – bohužel – Rusko potřebuje i nyní...

* v RF zakázaná organizace

** zařazen na seznam teroristů a extrémistů

vatnik – je negativní přezdívka pro lidi, kteří podporují současný politický režim v Rusku, jeho domácí i zahraniční politiku. Používá se hlavně v žargonu ukrajinských politiků pro označení

oponentů s tzv. proruskými názory. Původní význam slova je vatovaná vesta nebo bunda – rusky: tělogrejka, ukrajinsky vatnik, česky vaťák.

**

Vladimir SKAČKO, UKRAJINA.ru (20:59 03.12.2024), vybrala a z ruštiny přeložila PhDr. Jana Görčošová

*

Pro podporu **projektu „Nová Republika“** je určen účet **2300 736 297/2010** ve Fio-bance. Pokud se rozhodnete přispět, napište do zprávy příjemci, že se jedná o **dar**. Všechny texty autorů a překladatelů Nové Republiky jsou volně šiřitelné.

<https://www.novarepublika.cz/2024/12/peklo-je-prazdne-vsichni-dablove-jsou-zde-den-neznameho-vojina-na-pozadi-bakchanalii-ukrajinske-nepameti>